

Sygn. akt IV CSK 476/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa [...] "S." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
przeciwko A. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę
3 600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

[...] „S.” sp. z o.o. w O. wniosło o zasądzenie od pozwanego A. S. kwotę 248 670,93 złotych z odsetkami, z tytułu zaliczek pobranych przez niego w czasie, gdy był jednoosobowym zarządem i jedynym wspólnikiem spółki. Po rozpoznaniu kolejny raz sprawy, na skutek wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2012 r., Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 20 lutego 2013 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 10 maja 2011 r. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę. Odpowiedzialność pozwanego została oparta na art. 293 § 1 k.s.h. z zastosowaniem art. 297 k.s.h. jako przepisie o przedawnieniu roszczeń kierowanych do pozwanego w związku z naruszeniem art. 198 § 1 k.s.h. (mylnie w uzasadnieniu jest powołanie k.c.), z zastosowaniem terminu przedawnienia z art. 198 § 4 k.s.h.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego w postaci art. 409, art. 411 pkt 1 i art. 405 w związku z art. 410 § 1 i 2, art. 411 pkt 2 k.c., a także art. 198 § 1 i art. 293 § 1 k.s.h.; art. 123 § 1 pkt 1 k.c. oraz art. 17 § 1 i 2 i art. 128 pkt 2 oraz art. 297 k.s.h., jak też art. 481 § 1 w związku z art. 359 § 1 k.c. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, art. 382, art. 210 § 3, art. 235 § 1, art. 236, art. 328 § 2, art. 229, art. 230, art. 232, 479¹² § 1, art. 381 i art. 217 § 2, art. 316, art. 378 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie oddalenie apelacji powoda, wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a także na występowanie w sprawie istotnego

zagadnienia prawnego. Wprawdzie nie zostały wskazane żadne przepisy postępowania związane z wnioskiem, ale można rozumieć z treści wniosku, że chodzi o podstawy, o jakich mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Najpierw jest podniesiona oczywista zasadność skargi, więc od niej należy zacząć, wskazując na wadliwość uzasadnienia tej podstawy wniosku. Autor skargi upatruje oczywistości skargi w rażącym - jego zdaniem - naruszeniu przez zaskarżony wyrok przepisów prawa, które są następnie podstawą prawną zarzutów skargi. Łączy to jednocześnie z elementami stanu faktycznego, według własnej jego wersji, mimo że ustalenia stanu faktycznego i oceny dowodów nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej i wiążą Sąd Najwyższy (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Wskazywane naruszenia w przeprowadzeniu postępowania nie są ani oczywiste, ani rażące w tym, co zostało przedstawione w uzasadnieniu wniosku. Wymagałby on w tym zakresie znacznie solidniejszej argumentacji, o czym wielokrotnie wypowiadał się w dostępnym orzecznictwie Sąd Najwyższy i doktryna prawa procesu cywilnego. W szczególności oczywistość skargi oznacza widoczne dla przeciętnego prawnika naruszenia prawa materialnego lub formalnego, nie wymagające szczegółowej analizy, co nabiera dodatkowego znaczenia wobec kolejnego już rozpoznawania sprawy, będącej również przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy skutek wniesionej skargi kasacyjnej. Tak więc nie została spełniona przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odnosząc się do potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, to również w tym zakresie wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia swojego zadania. Nie chodzi bowiem tylko o wskazanie przepisów, których interpretacja budzi wątpliwości skarżącego przez przytoczenie dwóch różnych wypowiedzi w piśmiennictwie, zakończone stwierdzeniem, że problem nie został dotychczas rozstrzygnięty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, albo przez powołanie dwóch wyroków Sądu Najwyższego (jednego w sprawie będącej przedmiotem tego wniosku). Chodzi o przeprowadzenie profesjonalnego wywodu prawniczego, z którego będzie wynikać, że stawiane problemy prawne w zakresie interpretacji przepisów, a nie jako zagadnienia prawne, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. w ogóle występują. Do tego nie wystarczy przywołać pojedyncze wypowiedzi komentatorów i dwa orzeczenia SN, a następnie oczekiwać

rozstrzygnięcia sporu, tylko należy przedstawić argumentację, która oznaczać będzie interpretację wątpliwych przepisów przez wnioskującego w postaci pogłębionej teoretycznej analizy prawnej. Winno się przekonać Sąd Najwyższy na etapie tzw. przedsądu, że warto się sprawą zająć, ze względu na rozstrzygnięcie konkretnej sprawy i ze względu na inne sprawy, dążąc w ten sposób do rozwoju prawa i jego rozumienia. We wniosku nic takiego nie występuje, więc nie spełnia on warunków prawnych, o jakich mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Całkiem podobnie przedstawia się wniosek w części, w której skarżący podnosi wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego. Składa się ono z dwóch zagadnień w formie zadanych pytań i oczekiwania odpowiedzi przez Sąd Najwyższy, z odwołaniem się do dwóch wypowiedzi komentarzowych, jednego orzeczenia SN oraz do stanowiska stron w niniejszej sprawie i zgodnego z nim postąpienia przez Sąd pierwszej instancji. W uzasadnieniu pełnomocnik skarżącego nie przeprowadził żadnego wywodu prawniczego, kończąc wniosek, m.in. stwierdzeniem, że stanowisko Sądu drugiej instancji nie jest przekonujące. Zagubione zostało to, że Sąd Najwyższy nie odpowiada na wątpliwości stron w konkretnych sprawach, nie weryfikuje również orzeczeń sądowych, które są prawomocne, nie stanowi bowiem trzeciej instancji sądowej. Skarga kasacyjna jest wyjątkowym środkiem zaskarżenia i dla zasadności jej wniesienia nie wystarczy ani powołać się na nurtujące pełnomocnika skarżącego wątpliwości, których rozstrzygnięcie nieraz znajdzie w innych niż przytoczone w skardze źródłach, ani na argument, że dotychczas Sąd Najwyższy jakiegoś problemu dotąd nie rozstrzygnął. Tak więc, nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]

jw